

UVODNO RAZMATRANJE

Porodica je izuzetno važna i neophodna društvena grupa i ustanova za svako društvo i za svakog pojedinca. Sa aspekta društva porodica vrši bitnu posredujuću funkciju od koje zavisi društveno - kulturni kontinuitet, stabilnost, pa čak i opstanak svake društvene zajednice i društvenog sistema. Porodica posreduje između društva i ličnosti. Sa jedne strane porodica je prilagođena i uređena prema dominantnim društvenim zahtjevima i vrednostima, a takvo njeno uređenje omogućava da se dominantne društvene vrednosti, obrasci i odnosi prenose na novorođene članove i da ih oni tokom svog odrastanja u porodici prihvate i usvoje i potom prenose na svoje potomke. Na taj način porodica ne samo da osigurava neophodan minimum društveno - kulturnog kontinuiteta bez koga je nezamisliv razvoj društva i čovječanstva, već može pod određenim društvenim uslovima da postane konezrvativirajuća snaga koja se odupire društvenim promenama i progresivnim novinama u društvu.

Posmatrano sa pedagoškog stanovišta porodica se javlja kao prvi i najvažniji vaspitač djeteta tako da ima veliku društvenu odgovornost u tom smjeru. Što se tiče vaspitnih obaveza porodice, tu spadaju: staranje za biološki opstanak djeteta i osiguranje normalnog rasta i razvitka do uvažavanja i zadovoljavanja svih ljudskih potreba i mogućnosti djeteta.

Danas se smatra da je period života koji dijete provede u porodici ima presudan uticaj na konačno oblikovanje ličnosti djeteta i razvijanja njegovog govora. Za poželjan razvoj nužna je stimulsa bogata okolina i stalno prisustvo bar jedne odrasle osobe koja će pružiti zaštitu, negu, ljubav, koja će reagovati na djetetove neverbalne, a kasnije i verbalne signale i potrebe, što će osigurati opstanak jedinke i optimalni emocionalni, socijalni i intelektualni razvoj. Rečeno Se posebno odnosi na razvoj dječijeg govora.

Govor, više nego bilo koja druga sposobnost, razlikuje ljude od ostalih živih bića. Gotovo da je nemoguće spriječiti dijete da nauči da govori. Koji će jezik dijete naučiti i koliko će biti korisno to što nauči kao sredstvo mišljenja i komunikacije zavisi od iskustava na najranijem uzrastu.

Poznata je činjenica da se govor uči i usvaja slušanjem. Stupajući u komunikaciju sa odraslim osobama u porodici dijete usvaja posebne modele govornog ponašanja, kao i kolektivnu logiku i moralne norme vladanja. Sa odrastanjem ono procjenjuje vrijednost ovih normi i prilagođava im vlastito ponašanje. Ako dijete u ranom djetinjstvu ostane van procesa socijalizacije, njegove govorne mogućnosti će biti u znatnoj mjeri ograničene.

Tema diplomskog rada Porodica kao govorni model je multidisciplinarna. O ovoj problematici govorili smo, najpre, sa aspekta psihologije a zatim i sa stanovišta metodike razvoja govora.

Rad je teorijskog karaktera tako da smo pri izradi rada koristili teorijsku i deskriptivnu metodu. Istraživanje smo započeli sa pretpostavkom da je porodica prva i najznačajnija društvena grupa za razvoj deječijeg govora.

U diplomskom radu prikazali smo stadijume razvoja govora; strategije koje unapređuju razvoj govora; specifične aktivnosti i ponašanja odraslih koji podstiču razvoj govora; fizičku sredinu koja ima pozitivan uticaj na usvajanje govora kod djece predškolskog uzrasta.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com